

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۹ مارچ ۲۰۲۰

افغانستان، یتیم بچه "تپک خور"؟!

یکشنبه - ۱۸ حوت ۱۳۹۸ - کابل: وقتی متعلم بودیم، استاد تاریخ ما همیشه از کتاب "افغانستان چهار راه فتوحات" یاد می کرد، هرچند خودم آن کتاب را نخوانده ام و نمی دانم تا چه حد با محتوای آن می توانم موافق باشم، مگر با عنوان کتاب به خصوص در مقطع کنونی نمی توانم هم نظر نباشم، منتها با این ملاحظه که تنها "چهارراه فتوحات" نیست، بلکه پیکر زخمی و خون آلودیست که در چهارراهی افتاده و هرکسی به خود حق می دهد تا لگدی حواله آن کند، چنانچه:

* - اگر از توافقنامه عدول صورت گیرد با چنان نیروئی مجدداً بدانجا بر خواهیم گشت که کسی تا حال تصورش را کرده نتوانسته است. - "ترمپ"

* - روسیه تمایل دارد تا جهت مبارزه علیه تروریسم نیروهای نظامی اش را به افغانستان بفرستد. - "ضمیر" قافل
نماینده خاص روسیه در افغانستان

* - بعد از اینهمه جنگ و قربانی حق داریم، طالبان را بر سر قدرت بیاوریم - جنرال پاکستانی

* - با به قدرت رسیدن، عفو عمومی در مورد مخالفان اعلام خواهد داشت. ملا هیبت الله رهبر نام نهاد طالبان

* - روسیه و امریکا رسماً اعلام داشتند که نمی توانند استقرار "امارت اسلامی" را در افغانستان بپذیرند.

در یادداشت امروز بحث کوتاهی در همین زمینه ها خواهیم داشت، اما قبل از همه:

۱- تقابل و مخالفت با نظرات این کشور و یا آن کشور، این جنرال و یا آن جنرال، این سیاستمدار و یا آن سیاستمدار؛ بدان معنا نیست که گویا نویسنده این سطور الفتی با دولت دست نشانده و باند های برخاسته از تجاوز دارد و یا هم طرفدار طالب و بقیه نهاد های وابسته به اسلام سیاسی است. این نکته کاملاً روشن بوده و است که من، نه تنها دشمن طالب و طالبانیسم در هر شکلی که ظاهر شود، هستم، بلکه در اساس و مطلقاً علیه اشغال و نهاد های محصول اشغال یعنی دولت دست نشانده و حاکمیت برخاسته از آن نیز می باشم.

۲- و اما این که روسیه و یا امریکا بخواهند مجدداً بر کشور ما حمله کنند و باز هم آسیابهای خون را به کار اندازند و یا پاکستان، ایران، چین و یا نوکران آنها بخواهند در مورد سرنوشت و آینده مردم و کشور ما مداخله کنند و حرف بزنند، برای من به مثابه فردی از افراد افغانستان حرف دیگری باقی نمی ماند جز این که بگویم: "گوه می خورید که به افغانستان می آئید و یا راجع به سرنوشت ما تصمیم می گیرید".

هموطنان گرامی!

در اینجا بحث من روی این نکته نیست که "امارت" و یا "جمهوریت". بحث من این است که هر نظامی که قرار باشد در افغانستان استقرار یابد، انتخاب آن صرف و باز هم صرف حق و در صلاحیت مردم افغانستان است، نه کدام فرد و یا کشور دیگر.

انتخاب نظام آینده در افغانستان از صلاحیت روسیه و امریکا و بقیه دنیای امپریالیستی و یا دنباله روان امپریالیسم جهانی که زیر نام "جامعه جهانی" به خورد مردم داده شده اند، نیست. آنها هیچ حق ندارند تا راجع به نظام آینده در افغانستان تصمیم بگیرند و بگویند که چنین باشد و چنین نباشد.

نام بردن از نظام خاصی مثلاً "امارت" در واقعیت امر بهانه ایست جهت حفظ سلطه استعماری آنها بر یک کشور. اگر چنین نباشد اولاً چرا هر دو کشور با "امارات متحده عرب" و "امارت قطر" نرد عشق می بازند در ثانی، مخالفت امپریالیسم امریکا علیه واحد های "کمون" در وینزویلا و بولیویا به خاطر چیست و چرا امپریالیسم امریکا نظام های سیاسی جمهوری خلق چین و کوریای شمالی را دشمن معرفی می دارد. در آن کشور ها که نه "امارت" وجود دارد و نه هم "ملا هیبت الله".

هموطنان گرامی!

وقتی ما چنین حرفهایی را آنهم بعد از ۴۰ سال دست و پای زدن در باتلاق سیاسی که امپریالیسم جهانی در کشور ما به وجود آورده می شنویم، نباید به مانند اطفال خردسال ذوق زده شویم که بلی! "جمهوریت" می ماند. در اینجا مسأله ماندن و رفتن جمهوریت مطرح نیست، در اینجا بحث اصلی آن است که به امپریالیسم این حق و اجازه را بدهیم تا در مورد آینده کشور ما تصمیم بگیرد و یا خیر؟ این همان حق و اجازه استعماریست که سالها قبل در مورد لبنان به امپریالیسم داده شد و در دهه اخیر در عراق امپریالیسم آن را عملی نمود. دو کشوری که به نفع صهیونیسم همین اکنون در استانه تجزیه قرار گرفته اند.

هموطنان گرامی!

من باز هم تأکید می دارم که انتخاب نوع نظام آینده از صلاحیت مردم ماست و هیچ قدرت خارجی در هر لباسی که ملبس باشد، حق ندارد در زمینه حق تصمیم گیری داشته باشد. اشغالگران و رقبای آنها تا زمانی که خود حق می دهند تا راجع به آینده ما تصمیم بگیرند که مردم افغانستان از صحنه سیاست دور و مزدوران آنها بر اریکه قدرت باشند. پس:

سرکها ما را می طلبد!